

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľov **1/ F. B.**, bývajúcej v K.č. X., **2./ P. B.**, bývajúceho v K.č. X., oboch zastúpených JUDr. T. S., advokátom v T., N.č. X., proti odporkyni **O.P.**, P. č. X., zastúpenej JUDr. D. S., advokátom v T., B.č. X., **o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 11/2006, o dovolaní navrhovateľov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. marca 2007, sp. zn. 23 Co 298/06, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. marca 2007, sp. zn. 23 Co 298/06 **z a m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 7. júna 2006 č.k. 18 C 11/2006-45 určil, že výpoveď z nájmu bytu zo dňa 27.10.2005, č.j. 525/10/2005, ktorou O. P. vypovedala nájom 2-izbového bytu č. 1/69-prízemie v P., je neplatná. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ náhradu trov konania vo výške 7 272 Sk do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami 685 ods. 1, § 686 ods. 1, § 687 ods. 1, § 710 ods. 1, § 711 ods. 1 písm. c/, § 711 ods. 2 a §

711 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ako predbežnú otázku skúmal, či došlo medzi účastníkmi konania k vzniku nájomného vzťahu podľa ustanovení § 685 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, a to najmä vzhľadom na neexistenciu písomnej zmluvy. Vychádzal z toho, že písomná forma nie je podstatnou náležitosťou nájomnej zmluvy a preto ani nedostatok písomnej formy nemôže byť dôvodom pre jej neplatnosť. Navrhovatelia síce odporkyňou predložený písomný návrh nájomnej zmluvy nepodpísali, konkludentne však s týmito podmienkami prejavili súhlas tým, že platili dohodnuté nájomné a úhrady spojené s užívaním bytu (platby za elektrickú energiu). Domáhali sa tiež vydania kľúčov od predmetného bytu, čo im však bolo zo strany zástupcu odporkyne nedôvodne odmietnuté. Postup zástupcu odporkyne, ktorý podmieňoval vydanie kľúčov od bytu podpísaním návrhu nájomnej zmluvy nemá podľa prvostupňového súdu žiadnu oporu v zákone a odporkyňa týmto konaním porušila povinnosť prenajímateľa vyplývajúcu z nájomného vzťahu v zmysle § 687 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa uzavrel, že došlo k vzniku nájomného vzťahu. Následne sa zaoberal náležitosťami výpovede a skutkovými dôvodmi uvedenými v tejto výpovedi. Výpovedný dôvod podľa ustanovenia § 711 ods. 1 písm. c/ Občianskeho zákonníka nepovažoval za daný z dôvodu, že sama odporkyňa zapríčinila vzniknutý stav. U výpovedného dôvodu podľa ustanovenia § 711 ods. 1 písm. h/ Občianskeho zákonníka konštatoval, že nakoľko novelou č. 261/2001 Z.z. v čase dania výpovede už toto zákonné ustanovenie nebolo platné a preto nebolo ani možné dať výpoveď z nájmu bytu z tohto dôvodu. O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p

Krajský súd v Trnave na odvolanie odporkyne rozsudkom z 26. marca 2007 sp. zn. 23 Co 298/06 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh navrhovateľov zamietol. Odporkyni nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd po doplnení dokazovania výsluchom účastníkov konania dospel k záveru, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil predbežnú otázku, týkajúcu sa vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania, keď dospel k záveru, že nájomná zmluva bola uzavretá konkludentne, a to tým, že navrhovatelia platili dohodnuté nájomné a úhrady spojené s užívaním bytu. Súd prvého stupňa však bližšie neuviedol, kedy navrhovatelia 1/, 2/ konkludentne prejavili súhlas s písomným návrhom nájomnej zmluvy odporkyne. Poukázal na tú skutočnosť, že nájomnú zmluvu bytu vymedzuje ustanovenie § 685 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré stanovuje podstatné náležitosti nájomnej zmluvy, t.j. prenechanie bytu do užívania, a to buď na dobu určitú alebo

neurčitú a prenechanie bytu za úplatu tzv. nájom, ktorý je cenou užívania bytu. Obsah nájomnej zmluvy je bližšie konkretizovaný v § 686 Občianskeho zákonníka, ktorým sa upresňujú niektoré ďalšie podstatné náležitosti nájomnej zmluvy vrátane náležitostí, ktoré umožňujú identifikáciu bytu. Účastníci konania sa zhodli na tom, že neexistuje písomná nájomná zmluva. Navrhovatelia 1/, 2/ v konaní tvrdili, že takýto návrh písomnej zmluvy dostali od odporkyne, avšak ho nepodpísali. Podľa názoru ich právneho zástupcu bola nájomná zmluva uzatvorená konkludentným spôsobom tým, že navrhovatelia 1/, 2/ začali uhrádzať nájomné za užívanie predmetného bytu. K otázke vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania sa vyjadrovala aj odporkyňa rozporne. Vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 7.6.2006 tvrdila, že nebola uzavretá nájomná zmluva a bolo potrebné vyhotoviť zápisnicu o obsahu nájomnej zmluvy, čo v danom prípade nebolo vykonané a podľa nej vznikol nájomný vzťah k predmetnému bytu, keď bližšie sa k okolnostiam vzniku tohto nájomného vzťahu nevyjadrovala. Inak by nebolo možné dať výpoveď z predmetného bytu. Odvolací súd poukázal na to, že táto otázka pre odporkyňu nebola týmto spôsobom vyriešená zo začiatku, nakoľko viedla konanie na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN-5C 69/04, v ktorej vystupovala O. P. ako navrhovateľ proti F. B. a P. B. ako odporcom 1/, 2/, kde predmetom konania bola určovacia žaloba na uzatvorenie nájomnej zmluvy a nahradenie vôle odporcov. Konanie bolo uznesením zo dňa 20.9.2006 zastavené, nakoľko O. P. zobrala túto žalobu späť. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom o vzniku nájomnej zmluvy medzi účastníkmi konkludentným spôsobom. Poukázal na to, že prejav vôle môže byť vyjadrený nevýslovne, tzn. konkludentne za predpokladu, že tento konkludentný spôsob nevzbudzuje pochybnosti o tom, akú vôľu chcel subjekt prejavovať, napr. reálne začatie plnenia, ktoré vyplýva zo zmluvy. Úkon vyjadrený konkludentne musí byť vyjadrený podľa toho, čo spôsob jeho vyjadrenia obvykle znamená. Pritom sa prihliada k vôli toho, kto právny úkon urobil a k ochrane dobrej viery toho, komu bol určený. Navrhovatelia 1/, 2/ tvrdili, že na jednej strane nájomná zmluva vznikla konkludentným spôsobom tým, že si začali plniť povinnosti z tejto nájomnej zmluvy a platili nájomné, avšak vo svojej výpovedi pred odvolacím súdom výslovne uviedli, že nesúhlasili s obsahom tejto nájomnej zmluvy a mali k obsahu nájomnej zmluvy podstatné výhrady. Odvolací súd vychádzal zo zákonných ustanovení týkajúcich sa prijatia návrhu na uzavretie zmluvy, podľa ktorých je potrebné, aby došlo k súhlasu s celým obsahom zmluvy, teda s úplným prijatím návrhu, pretože inak zmluva nevznikne. Z výpovede navrhovateľov 1/, 2/ pred odvolacím súdom je však nepochybné, že títo nesúhlasili s písomným návrhom odporcu na uzavretie zmluvy, ktorý dostali dňa 20.9.2002. Bezvýhradne ho neprijali, teda nedošlo k úplnému prijatiu návrhu. Sama táto skutočnosť spôsobila, že

nájomná zmluva nevznikla. Poukázal aj na to, že ak prijatie návrhu nebolo urobené bezpodmienečne, považuje sa to za odmietnutie návrhu. Navyše podľa písomného návrhu na uzavretie zmluvy nájomné bolo splatné do 25 dňa bežného mesiaca a prvá platba nájomného bola až dňa 29.10.2002. Odvolací súd preto ustálil, že nedošlo k platnému vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania, a tam, kde niet nájomného vzťahu nemôže dôjsť ani k výpovedi. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa ustálil v tom, že navrhovateľom bola doručená výpoveď z nájmu bytu a predmetné konanie viedli za účelom jej neplatnosti s tým, že zákon im takýto postup umožňoval a nemali iný právny prostriedok ako sa brániť proti výpovedi z nájmu bytu.

Proti tomuto rozsudku podali dňa 11.6.2007 s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie navrhovateľa 1/, 2/, ktorí žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, že predmetom konania nebolo posúdenie platnosti alebo neplatnosti nájomnej zmluvy, pretože jej platnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná. Predmetný byt im bol odporkyňou pridelený ako náhradný byt za iný byt. Do bytu im boli hneď po jeho pridelení exekučne presťahované veci z ich pôvodného bytu. Pokiaľ mali výhrady, týkali sa nerelevantných skutočností a spôsobu, akým sa toto všetko realizovalo. Keďže ich námietky voči bytu v rámci exekučného konania neobstáli, po presťahovaní vecí začali platiť nájomné vo výške 1 791 Sk mesačne. Teda v takej výške, v akej boli vyrubené, oznámené v nájomnej zmluve z 13.9.2002, ktorú ale nepodpísali. Celkovo od júna 2002 do marca 2007 zaplatili sumu 110 907 Sk. Poukazovali na tú skutočnosť, že zákon nepredpisuje pre nájomnú zmluvu písomnú formu. Jej nedostatok nespôsobuje neplatnosť nájomnej zmluvy. Pokiaľ aj oni odmietli podpísať písomné vyhotovenie nájomnej zmluvy zo dňa 13.9.2002, neznamená to automaticky, že nedošlo k uzavretiu nájomnej zmluvy. Nesporné bolo, že byt nakoniec akceptovali aj s nedostatkami, začali platiť nájomné a domáhali sa kľúčov od predmetného bytu. Nájomný vzťah (zmluva k predmetnému bytu) bola uzavretá najneskôr momentom, keď začali platiť nájomné. Platením nájomného nastala z ich strany jednoznačná a nespochybniteľná akceptácia bytu, ktorý im bol v rámci bytovej náhrady zabezpečený a boli vyriešené všetky podstatné náležitosti nájomnej zmluvy tak, ako ich má zákon na mysli. Akékoľvek podmieňovanie vydania kľúčov od sporného bytu odporkyňou podpísaním písomného vyhotovenia nájomnej zmluvy predstavuje zo strany odporkyne protiprávne konanie v rozpore s § 687 Občianskeho zákonníka.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení navrhla rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť pre jeho nepochybne správne vecné a právne odôvodnenie. Poukázala na tú skutočnosť, že navrhovatelia 1/, 2/ svojim prístupom k pridelenému náhradnému bytu neprejavili žiadne znaky, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom. V odvolacom konaní svojimi výpoveďami potvrdili, že s prideleným bytom nesúhlasia, majú k nemu výhrady. Nie je tiež pravdou, že by pravidelne mesačne platili nájomné za byt. Výpoveď z nájmu bytu bola odporkyňou daná v domnienke, že išlo o byt poskytnutý ako bytová náhrada za byt, ktorí boli navrhovatelia 1/, 2/ povinní vypratať. Ona vychádzala z toho, že byt bol poskytnutý formou nájmu a nie z titulu uzavretej nájomnej zmluvy. Nesúhlasila s názorom navrhovateľov 1/, 2/ o konkludentnom uzavretí nájomnej zmluvy platením nájomného. Poukázala aj na tú skutočnosť, že navrhovatelia platili nájomné nepravidelne. Svojim prístupom k pridelenému bytu neprejavili žiadne znaky, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom. Za takéhoto stavu preto nie je možné konštatovať vznik nájomnej zmluvy konkludentne, keďže nedošlo k dohode o jej podstatných zákonných náležitostiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno v tejto časti napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák. č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolatelia obsahovo vymedzili (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolatelia ani vo svojom dovolaní nenamietali, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Uvedená vada konania však dovolacím súdom nebola zistená.

Z obsahu dovolania navrhovateľov 1/, 2/ vyplýva, že títo ako dovolací dôvod uplatňujú ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. O takýto prípad sa v preskúmvanej veci nejedná.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka je právny úkon prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím, môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Z ustanovenia § 685 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nájom bytu vzniká nájomnou zmluvou, ktorou prenajímateľ prenecháva nájomcovi za nájomné byt do užívania, a to buď na dobu určitú, alebo bez určenia doby užívania, nájomná zmluva spravidla obsahuje aj popis príslušenstva a opis stavu bytu.

Podľa ustanovenia § 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka nájomná zmluva musí obsahovať označenie predmetu a rozsahu užívania, výšku nájomného a výšku úhrady za plnenie spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu. Mala by obsahovať aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Ak sa nájomná zmluva neuzavrela písomne, vyhotoví sa o jej obsahu zápisnica.

V danom prípade odvolací súd dospel k správne právnemu záveru o tom, že medzi účastníkmi konania nedošlo k vzniku nájomného vzťahu k predmetnému bytu. Vyriešenie otázky existencie tohto nájomného vzťahu odvolací súd správne posudzoval ako otázku predbežnú v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že jej vyriešenie bolo základným predpokladom rozhodovania o návrhu navrhovateľov 1/, 2/ na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Takýmto postupom odvolací súd neporušil žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, tak ako to v dovolaní navrhovateľa 1/, 2/ namietajú. Len ak by bolo o tejto otázke už prvšie právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom medzi tými istými účastníkmi, bol by súd týmto prvším rozhodnutím viazaný vzhľadom na ustanovenie § 159 ods. 2, 3 O.s.p.

Vzhľadom k tej skutočnosti, že neexistuje písomná forma nájomnej zmluvy, ktorá skutočnosť však sama osebe v zmysle § 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespôsobuje jej neplatnosť a tým nezabraňuje vzniku nájmu bytu, odvolací súd správne skúmal, či k jeho vzniku neprišlo konkludentným spôsobom. Dospel k správne právne záveru spočívajúcemu v tom, že k vzniku nájmu sporného bytu nedošlo ani konkludentným spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že hoci nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nespôsobuje jej neplatnosť, prejavy vôle smerujúce k uzavretiu nájomnej zmluvy museli byť urobené spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o tom, čo chceli účastníci konania prejavíť (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Záver o uzavretí zmluvy o nájme bytu konkludentným spôsobom preto nevyhnutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme bytu ako na strane prenajímateľa, tak aj na strane nájomcu (nájomcov).

Dovolací súd sa stotožňuje so závermi odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru o tom, že neboli splnené podmienky pre vznik práva nájmu predmetného bytu konkludentne podľa ustanovenia § 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Platenie nájomného navrhovateľmi 1/, 2/ samo osebe ešte neznamená, že došlo k vzniku nájmu bytu.

Námietky navrhovateľov 1/, 2/ uvádzané v dovolaní považuje preto dovolací súd za právne irelevantné a v podrobnostiach odkazuje na dôvody, obsiahnuté v podrobnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

K námietkam dovolateľov spochybňujúcim správnosť skutkových záverov odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. tieto nemôžu byť sami osebe dôvodom dovolania. Dovolanie nie je totiž „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať

akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyňi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej napriek tomu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2008

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: